

Elővettem zsebkésemet s három éles kis sebet ejtettem rajta. Arról majd megjegyezhetem s tudni fogom, hogy ő az, ha ugyan valamikor még visszakerül hozzám . . .

. . . Visszakerült. Egyszernél, tízszernél, százszornál is többször. Mert azután, hogy túladtam rajta — vérző szívvel tettem, bizony — azután mindig csak azt hajszoltam, hogy még, még, még és megint és megint és megint, meg újból, újból, újból viszontláthassam őt.

Mint már mondtam is, ez több ízben megtörtént, hálaistennek. És mindannyiszor társakat hagyott nálam, hogy megvigasztaljon újabb elvesztéséért, mindig hátrahagyott egy-egy valakit a társaiból.

Persze, minden viszontlátásnak nagyon megörülünk mindég.

S én észre se veszem, hogy mialatt egyre hajszolom őt, ebben a lázas hajszában, ebben a folytonos kutatásban, ebben a céltudatos, pontos, egy célra törő törekvésben, ebben a keresésben egyre több és több testvére ragad meg nálam most már.

Hálaistennek.

Fertsek Ferenc.



Opera-jelenet.

Valér Erik fametszete.